

kortning i den fængselsstraf, hvortil omsætning i medfør af stk. 2 skal finde sted. Såfremt den tid, der herefter eventuelt skal afkortes i fængselsstraffen, er lig med eller overstiger den for den pågældende omsætningsstraf fastsatte maksimumsats, vil den indsætte være at løslade.

Stk. 4. Tidspunktet for en eventuel løsladelse på prøve af en indsat, for hvem omsætning til fængselsstraf i medfør af stk. 2 har fundet sted, og som ikke omfattes af reglen i stk. 3, sidste punktum, beregnes i overensstemmelse med § 38 og i øvrigt under anvendelse af reglerne i § 39.

Stk. 5. Hvis nogen, der er løsladt på prøve fra ungdomsfængsel, arbejds hus eller sikkerhedsforvaring forud for denne lovs ikrafttræden, i prøvetiden gør sig skyldig i en strafbar handling eller i øvrigt overtræder

de for prøveløsladelsen fastsatte vilkår efter lovens ikrafttræden, indbringes sagen for den underret, der i første instans pådømte den sag, der førte til den foranstaltning, hvorfra prøveløsladelsen fandt sted, eller underretten på det sted, hvor den prøveløsladte bor eller opholder sig. I øvrigt finder § 59, stk. 3, tilsvarende anvendelse. Den ret, som sagen herefter indbringes for, kan træffe de afgørelser i form af tildeling af advarsel, kendelse eller dom som nævnt i § 60, stk. 1, herunder træffe bestemmelse om afsoning af en eventuel reststraf omsat til fængsel.

§ 3.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning helt eller delvis sættes i kraft for øerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Udviklingen af de praktiske reformer inden for kriminalforsorgen igennem de senere år har medført, at de ved straffeloven af 15. april 1930 indførte særlige former for straf og foranstaltninger, der træder i stedet for straf, over for visse kategorier af principielt strafegnede personer har mistet en del af deres særpræg og specielle begrundelser.

Det drejer sig navnlig om den relativt tidsubestemte straf af ungdomsfængsel og de ligeledes relativt tidsubestemte foranstaltninger, arbejds hus og sikkerhedsforvaring, som her ses i modsætning til de lægeligt begrundede behandlingsformer som særfængsel og forvaring i medfør af § 70, jfr. § 17.

Det er et hovedprincip i den danske straffelovgivning og i praksis, at man længst muligt søger at undgå frihedsberøvende foranstaltninger over for unge lovovertrædere og over for personer, der forser sig for første gang uanset alder. Blandt grundene hertil har bl. a. været, at man ville undgå at påføre de unge og forbryderbegynderne den stemping, som udståelse af en fængselsstraf normalt vil betyde.

Særlig for den unge lovovertræder gælder det, at man i tilfælde, hvor dom til frihedsberøvelse har været uundgåelig, har ønsket at råde over en særlig opdragende foranstaltning, der ikke var bundet til en bestemt kortere tidsbegrænsning og derfor blev gjort tidsbegrænset inden for et maksimum af 3 år og i genindsættelsestilfælde 4 år.

Man har på forskellig måde søgt at gøre ungdomsfængselsstraffen mindre stemplende („vanørende“) end almindelig fængselsstraf; men i takt med indførelsen af særlige, åbne afdelinger for unge idømt almindelig fængselsstraf er afstanden mellem ungdomsfængsel og almindeligt fængsel mindsket, og samtidig med, at reformerne og humaniseringen af straf og behandling i det hele taget er skredet videre frem, føles den ubestemte tid som et unødvendigt psykisk pres for de indsatte i ungdomsfængsel. Dette psykiske pres antages at være en del af forklaringen på de hyppige undvigelse fra ungdomsfængslerne, der oftest resulterer i ny kriminalitet. Dette pres, der giver ungdomsfængslet et skær af relativ inhumanitet sammenlignet med tilsvarende tidsbestemte straffe, retfærdiggøres ikke af bedre behandlingsresultater i form af færre tilbagefald til ny kriminalitet efter løsladelsen, hvilket gang på gang er dokumenteret gennem kriminalstatistiske o. l. undersøgelser.

De gennemsnitlige faktiske afsoningstider for ungdomsfangerne er blevet kortere i løbet af de sidste 10-15 år, men denne omstændighed letter ikke det psykiske pres, som selve ubestemtheden i foranstaltningen påfører de indsatte. Det fremgår desuden af undersøgelser gennemført i de senere år, at adskillige fængselsfunktionærer og andre sagkyndige anser det for at være en fordel i behandlingsarbejdet, om dette pres kunne fjernes.